

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.325/2022/13.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2022. szeptember 22. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2022. április 4. napján kihirdetett 13.B.3/2022/11. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 14 400 (tizennégyezer-négyszáz) Ft büntügyi költség merült fel, melyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s

[1] Az Egri Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés]. Ezért a vádlottat 6 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. Az elkövetés eszközét elkobozta, rendelkezett a többi lefoglalt bűnjelről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült büntügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen a vádlott a bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében, a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése céljából jelentettek be fellebbezést (11. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 40. oldal 6-7. bekezdés).

A védő fellebbezését írásban részletesen indokolta, melyben a perorvoslatot elsődlegesen a cselekmény enyhébb minősítésének megállapítása [a Btk. 164. § (9) bekezdése szerinti gondatlanságból elkövetett, életveszélyt okozó testi sértés vétsége] és a büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Érvei szerint nem bizonyítható, hogy a vádlott szándékosan, célzottan szúrta meg a sértettet. A gondatlan bűncselekménynek minősítés pedig a büntetés enyhítését teszi szükségessé (8. sorszámú másodfokú irat).

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.163/2022/2. számú észrevételében kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást nagyrészt a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le, azonban nem tisztázta megfelelően, hogy a vádlott értesítette-e a sértett megsebzését követően a mentőszolgálatot, illetve konkrétan kinek a

hívása által került sor a mentők helyszínre menetelére, a sértett ellátására és a kórházi kezelés során életének megmentésére. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta tanú elé tárni nyomozási vallomásait és a szemle jegyzőkönyvét. Álláspontja szerint az ítélet több okból megalapozatlan, ezért bizonyítás lefolytatására, tanúkihallgatására és annak tisztására tett indítványt, hogy a vádlott telefonjáról érkezett-e segélykérő hívás a mentőkhöz és annak mi volt a tartalma.

[4] A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 600. § (1) bekezdés alapján – mivel bizonyítás felvétele vált szükségessé – tárgyaláson bírálta el.

[5] A tárgyalás során az ítéltábla ismertette az ügyészégi bizonyítás során keletkezett okiratokat, valamint egyes lényeges tényekre kérdést intézett a vallomásmegtagadás jogával nem élő vádlotthoz.

[6] A tárgyaláson az ügyész a tényállás módosítására, annak megállapítására tett indítványt, hogy a vádlott olyan formában nyújtott segítséget a sértettnek, mely önkéntes eredmény-elhárításnak tekinthető, ezért a maradék bűncselekményben, azaz életveszélyt okozó testi sértés büntetében állapítható meg csak a büntetőjogi felelőssége. Mindez a büntetés enyhítését indokolja. Indítványozta továbbá az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazását és annak kimondását, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható, illetve a sértetti tulajdonban álló elkövetési eszköz elkobzásának mellőzését és a dolog sértett részére történő kiadását, egyéb részekben a védelem által sérelmezett határozat helybenhagyását indítványozta.

[7] A védő a fellebbezés írásbeli indokolásának megfelelően a vádlotti cselekmény gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétségének minősítésére és a büntetés enyhítésére tett indítványt a tárgyaláson. A vádlott vitatta, hogy szándékosan cselekedett, pusztán véletlen baleset történt az utolsó szó jogán előadottak szerint.

[8] A védelmi fellebbezések és a másodfokú ügyészség indítványa nem alaposak.

[9] Az ítéltábla – a védelmi perorvoslatok okára és irányára tekintettel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére, a büntetéskiszabásra, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is. A Be. fellebbezési rendszerében is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a vádlott és a védő perorvoslata támadta a tényállást és a cselekmény jogi minősítését is, ezért korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot

kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[11] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének alapvetően eleget tett, az általa megállapított tényállás megalapozottsága azonban csak a másodfokú eljárásban végzett bizonyítás lefolytatása után volt kimondható. Az ügyészi indítvány szerint ugyanis felmerült, hogy a sértetthez a sérülései után a mentők hívása kapcsán a tényállás részben felderítetlen, mely jelentős tényhiba, hiszen esetleges vádlotti segélykérés bizonyítottsága a cselekmény jogi értékelésére is kihat az önkéntes eredmény-elhárítás folytán. A törvényszék ugyan folytatott okirati bizonyítást arra nézve, hogy ki hívta a mentőket és a vonatkozó okiratok tanú felesége általi hívást tanúsították, miként azt az ítélet – a másodfokú bizonyítás által is igazoltan – megállapította.

[12] A tényállás megalapozottságát a törvény pozitív formában nem határozza meg. Arra a megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetni. Ettől függetlenül rögzíthető pozitív oldalról is, miszerint megalapozott a tényállás, ha a bíróság a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás után, a vád keretei között, a vádló által vád tárgyává tett múltbeli és bűncselekménynek tartott eseményeket valósághűen, teljeskörűen, azaz hiánymentesen és iratszerűen állapítja meg.

[13] Ez eldönthető lett volna akár bizonyítás nélkül is, hiszen rendelkezésre álltak a fontos bizonyítékok, de valóban volt ellentmondás, ezért az ítéltábla az ügyészségi indítványnak helyt adva bizonyítást rendelt el a vádlott általi esetleges hívás ténye és rögzítésének formája, valamint a cselekményre való kihatása tisztázása érdekében. A Be. 594. § (1) bekezdése szerint bizonyításnak a másodfokú eljárásban kivételesen van helye: megalapozatlanság kiküszöbölése, (általában tényhibát is eredményező) eljárási szabálysértés orvoslása végett és akkor, ha új tényt állítanak. A Be. kifejezetten nem nevesíti, de jelen esetben az volt a sajátos perjogi helyzet, hogy a megalapozottság-megalapozatlanság kérdésében egyértelműen állást lehessen foglalni, bizonyításra volt szükség, ez pedig felderítetlenségnek minősül a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja szerint, emellett a tényállás hiányos és részben iratellenes is volt [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont]. Nem rögzítette ugyanis az elkövetés pontos idejét, a mentőt hívó személy nevét és egyes olyan átkötő, részlettényeket, melyek a központi tények helyes megállapításához és a megfelelő jogkövetkeztetések levonásához szükségesek. Emellett a sértett telefonos segítségkérési kísérlete kapcsán az elfogadott bizonyítékok tartalmától eltérően rögzítette a tényeket a [6] bekezdésben. A megalapozatlanság részbeni, a tényhibát a másodfokú bíróságnak javítania kellett (BH2019. 98. II.).

[14] A felderítetlenség azt jelenti, hogy a bíróság a tényállás megállapításánál lényeges, fontos, létező és objektíve megismerhető bizonyítékot szolgáltatni képes bizonyítási eszközt nem vizsgál meg, holott arra van lehetősége. A felderítetlenség nem jelenti feltétlen azt, hogy a bizonyítás által módosítani kell a tényállást, de a megalapozottság megítéléséhez szükséges volt az ügyészség által indítványozott bizonyítás.

[15] Az ítéltábla az ügyészségi indítványt a vádlotti hívásra vonatkozó megkeresések kapcsán indokoltnak tartotta. A vádlotti esetleges telefonhívására vonatkozó bizonyítékok (112 diszpécserszolgálatnál a hívás felderítése, a felvételtől készült írásos vagy

hanganyag) beszerzése azonban tisztán nyomozási eljárási cselekmény, arra a bíróságnak nincs sem technikai, sem személyi-tárgyi eszköze, ezért az e körben indítványozott bizonyítékok tárgyaláson való rendelkezésre állásához a Be. 589. § alapján alkalmazandó 498. § (2) bekezdése alapján az ügyészséget kereste meg. A bíróság ugyanis nem nyomoz és nem nyomoztat, még a vádlott javára sem, ez az ügyészség feladata.

[16] Az ügyészség a bizonyítást elvégeztette és az okirati bizonyítékokat a tárgyalásra rendelkezésre bocsátotta. E bizonyítékok pedig egyértelműen azt az ítéleti ténymegállapítást erősítették meg, miszerint a mentőket közreműködésével felesége, értesítette és a mentők e hívás kapcsán mentek a sértetthez, és ez vezetett ellátásához, kórházba szállításához. Nem zárható ki, hogy a vádlott is telefonált, de nem is bizonyított tény, hiszen azt a nyomozás kezdetén folytatott bizonyítás is megkérdőjelezte, az viszont egyértelmű, hogy nem a vádlott tevékenysége folytán maradt el a halálos eredmény, és ennek van jelentősége. Az okiratok egyértelműen azt támasztották alá, hogy nem a vádlott, hanem hívása nyomán felesége, telefonált eredményesen a mentőknek és a hívására indult el az a folyamat, mely a kórházi kezelés által a sértett életét megmentette. Hangsúlyos, hogy maga a vádlott azt vallotta az első gyanúsított kihallgatásán, hogy a cselekmény után nyomban nem tett semmit, a mentőket hívását követően értesítették. Ezt a másodfokú bizonyítás is igazolta, függetlenül a vádlott módosított vallomásától.

[17] A felderítetlenség általában a tényállás kiegészítését, helyesbítését igényli, jelen ügyben viszont az a perjogi helyzet állt elő, hogy a bizonyítás alátámasztotta a fenti körben az elsőfokú bíróság ténymegállapító tevékenységét, így a tényállás mentők értesítésére vonatkozó részének megváltoztatása nem volt szükséges.

[18] A hiányosságokat (ez az a tényhiba, amikor a bíróság fontos bizonyítékot megvizsgál, értékel és elfogad és azt teljes körben mégsem foglalja tényállásba) a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján, részben a vádlott másodfokú tárgyaláson tett vallomása, valamint az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján küszöbölte ki, kiegészítve és helyesbítve a tényállást a következők szerint annak megjegyzésével, hogy a tényállás megállapítás során ítéletszerkesztési hiba is történt, mert a vádlott pszichés státuszára és elmeállapotára vonatkozó, bizonyítást igénylő tényeket a Be.561. § (3) bekezdés c) pontja szerinti tényállásnak kell tartalmaznia és nem a bizonyítékok értékelésére kiterjedő indokolásnak, miként az elsőfokú ítéletben lett rögzítve.

- A vádlott elmeállapotára és személyiségének pszichológiai jellemzőire vonatkozó tényeket a tényállás részének tekinti (a követett gyakorlat szerint az ítélet tényállásától elkülönülő, más indokolásrészben szereplő ténymegállapítások is a tényállás, ezáltal a történeti – konkrét – tények részét alkotják).

- A cselekmény elkövetése idején 44 éves férfi vádlott magasabb és erősebb felépítésű, mint a nála jóval alacsonyabb, hét évvel idősebb sértett.

- A sértett vádlott általi megszurására a perbeli napon délelőtt, 10 óra körül került sor.

- Az ágyon tartózkodó sértettet a jobb kezes vádlott, a jobb kezében tartott késsel – a kés hegye lefelé mutatott – szúrta meg két esetben, melyre ülő testhelyzetükben került sor, azonban pontosabban elhelyezkedésük már nem állapítható meg.
- A sértett megszúrása után kereste ugyan a telefonját, de nem telefonált a mentőknek.
- A sértett sérüléséről segítségkérés érdekében a mentőknek konkrétan telefonált, hívása 10 óra 25 perckor érkezett a központi segélyhívó számra.
- Amikor a rendőrök a helyszínre érkeztek, a sértett a földön ülő helyzetben volt és mögötte helyezkedett el a vádlott, aki őt támasztotta.

[19] A tényállást a említettek szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési részbizonyítás, a beszerzett okiratok, valamint az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékok tartalma, így különösen a rendőri jelentések, a mentésre vonatkozó okiratok, részben a vádlott, de elsődlegesen a sértett elfogadott vallomásai, és az előadását megerősítő orvosszakértői vélemény alapján egészítette ki és helyesbítette.

[20] A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban irányadó volt.

[21] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékok döntő részét megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika törvényei szerint helyesen értékelte. Vizsgálta a vádlott, az eljárás során több lényeges kérdésben is változtatott védekezését, a sértett tanúvallomását, tanúvallomását, a cselekménnyről közvetve értesülő más személyek vallomásait, a helyszín adatait, a mentésre vonatkozó és más lényeges okiratokat, valamint a szakértői véleményeket. Kétségtelen, hogy az indokolás sommás, lényegre törő, tömör és nem részletez minden egyes bizonyítékot. Mindez azonban a fellebbviteli főügyészi érvekkel szemben nem jelent érdemi hiányosságot, eljárási szabálysértést. A bíróságnak ugyanis azt kell megindokolnia, hogy mely bizonyítékot fogad el és milyen okok miatt s melyeket nem a tényállás megállapítása során. E kötelezettségnek pedig az elsőfokú bíróság alapvetően eleget tett.

[22] Az kétségtelen, hogy a bizonyítás során az egyes eltérések ellenére nem ismertetett minden nyomozási bizonyítékot a tárgyaláson, különösen ez tanú tekintetében rögzíthető, illetve más fontos bizonyítékokra csak utalt, de azokat nem elemezte behatóan. Ugyanakkor mindez nem értékelhető az indokolási kötelezettség súlyos megsértésének sem. Ettől függetlenül a mérlegelésre vonatkozó indokolás kiegészítése szükséges, melyhez viszont tanúbizonyításra a mentést érintő okirati bizonyítás tükrében már nem volt megfelelő indok, az ítéltábla ezért szűkítette a részbizonyítás hatókörét.

- A sértett szúrt sérülést szenvedett lakásukon. A helyszínen csak ő és a vádlott tartózkodott. Ez a közvetlen bizonyítékok alapján egyértelműen rögzíthető kiinduló, alap tény.

- A vádlott az eljárásban végig elismerte, hogy ő sebezte meg a sértettet a késsel. Ezt igazolta tanú is. A vádlott elkövetői szerepe így vitathatatlan. A sérülés keletkezési módjára nézve viszont már eltértek a bizonyítékok.

- A szándékos sérülés okozást részben a vádlott első rendőrségi vallomása, a sértetti vallomások, tanúvallomása és különösen a sérülések leírása és az orvosszakértői vélemény bizonyította. A kés nagyjából merőlegesen érte a sértett testét, két ízben, közepes erővel, megnyitva a has- és mellüreget. Kis erejű, vértlen mozdulattal ilyen súlyos sérülések nem keletkeznek, ezért a törvényszék alappal vetette el a vádlott felelősségét csökkentő védekezését. Ugyanakkor a másodfokú kiegészítéstől pontosabban a vádlott és sértett helyzete már nem volt rögzíthető, mert e körben valóban igen ellentétesek voltak a bizonyítékok. Az viszont kétséget kizáróan igazolt – és ez a fontos a jogkérdések kapcsán –, hogy a vádlott irányzottan szúrta meg az ittas sértettet a vita következtében és nem véletlenül, mint ahogy az sem bizonyított, hogy a sértett támadott, ütött vagy más hirtelen, fenyegető mozdulatot tett volna a vádlott felé.

- Fontos kérdés volt a mentők értesítése, melyet már az elsőfokú bíróság is vizsgált és a másodfokú bizonyítás tükrében is helyes álláspontot foglalt el. Bár nem tárt fel minden lényeges bizonyítékot, azt a másodfokú bíróság pótolta és így megállapítható, hogy helyes a ténymegállapítás: a mentők hívására mentek a sértettet ellátni és nem a vádlott kérésére, melyet egyébként maga a vádlott is cáfolt első rendőrségi vallomásában. A fellebbviteli főügyészség írásbeli észrevételében és a tárgyaláson a lefolytatott bizonyításból következtethetően lényegében okszerű mérlegelést kifogásolt a váddal és az elsőfokú ítélettel szemben, melyre van perjogi alap, de eredményes nem lehetett.

- A fellebbviteli főügyészségi észrevételre megjegyzendő, hogy a bíróság ugyan nem részletezte, de értékelte tanúvallomásait teljes körben, a szemlét és a rendőri jelentéseket is, erre konkrétan utalt. A rendőri jelentésekkel kapcsolatban azonban az ítéltábla kiemeli a töretlen gyakorlat szerint, hogy a helyszínen intézkedő rendőröknek a később terheltté váló személy által a cselekményre előadottak bizonyítékként a terhelti, kardinális figyelmeztetés hiányában nem értékelhetők. Jelen ügyben azonban ennek nem volt érdemi jelentősége.

[23] A kiegészítést követően nincs olyan indokolási hiba, mely a felülbírálatot kizárná vagy további érdemi kiegészítést tenne szükségessé. E részben megjegyzi az ítéltábla, hogy az eljárási szabálysértések vizsgálatát egy esetben megelőzi a ténybeli revízió, ez pedig az indokolási kötelezettség megsértése, mert megfelelő indokolás csak megalapozott tényállás tükrében várható el. Megalapozatlan tényállás mellett ugyanis nem lehet várni teljeskörű és helyes indokolást (EBH 2018.B.8.III. és Kúria Bhar.II.491/2021/10. számú precedensképes döntések). Megjegyzendő azonban, hogy elvárható az elsőfokú bíróságtól a felülbírált ügyben tapasztaltnál körültekintőbb bizonyítás és különösen jóval részletesebb, mindenre kitérő indokolás, melyre nem került sor és szükséges volt a másodfokú eljárásban bizonyítás és az indokolás többoldalú kiegészítése, módosítása, amit jól jelez, hogy a másodfokú határozat nagyobb terjedelmű, mint az elsőfokú ítélet. Ez nem vitásan komoly ítéletszerkesztési hibát jelent az elsőfokú eljárásban.

[24] A vádlott és a védő, de a másodfokú ügyészség is lényegében a bizonyítékok törvényes értékelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz

kötöttség kardinális elve folytán eredményre nem vezethetett. E körben kiemelendő, hogy megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10., Bhar.II.491/2021/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság ún. ténybírói jellegét, a ténybeli hiba hiánya pedig kizárja a sérelmezett ítélettől eltérő, enyhébb minősítést megalapozó tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban.

[25] Utal rá az ítéltábla, különös tekintettel a magyar büntetőeljárásban is már hatályos részleges precedens jellegre, hogy a közzétett eseti döntésekre hivatkozás indokolt, e döntések ugyanis az egységes bírói gyakorlat kialakítását, a vitás jogkérdésekben való eligazodást, és ebből következően a jogbiztonságot szolgálják (BH2020. 94., Kúria Bfv.I.486/2019.).

[26] Az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak [Btk. 160. § (1) bekezdés]. Elsődlegesen rögzítendő, hogy az irányadó tényállás alapján szóba sem kerülhet a jogos védelmi helyzet megnyílása. A törvényszék a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatának kötelező iránymutatásának megfelelően helytállóan vont következtetést a vádlott elkövetéskor aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára. Az egyenes ölési szándék az elkövetés pillatára nézve rögzíthető. A minősítésre vonatkozó indokolás azonban kiegészítést igényel. A vádlott közepes fokú ittas állapota miatt az alanyi tényezőkre is a tárgyi tényezők alapján kell következtetni, mert az önhibából eredő és mentesítést nem eredményező ittaság folytán az alanyi-tudati oldal nem volt teljes (III. számú Büntető Elvi Döntés). A tárgyi tényezőkből, így az elkövetés eszközéből, a támadott testtájékokból (szívtáj-hastájék), a kifejtett többes erőhatásból és azok intenzitásából, az okozott, közvetve életveszélyes sérülésekből pedig az ölési szándékra vonható következtetés, melyet a vádlott ölési kijelentése is megerősít, mint a kívülágban megjelenő objektív jelenség. Az eredmény azonban az orvosi ellátás folytán maradt el. A cselekmény kísérlet, mely befejezett és viszonylag közeli a közvetetten életveszélyes eredmény miatt.

[27] Az önkéntes eredmény-elhárítás a vádlott javára nem állapítható meg a megfelelő ténybeli alapok hiányában. A másodfokú ügyészség érveit az ítéltábla nem osztotta. Azzal egyetértett a másodfokú bíróság, hogy a kétséges tények a vádlott terhére nem szolgálhatnak. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat abban a körben megfelelően értékelte, hogy a sértett életének megmentéséhez vezető okozati folyamatot telefonhívása indította el. Nem arról van szó, hogy a bíróság kétséges tényeket értékelt a vádlott terhére, hanem arról, hogy megfelelően bizonyított tényekre alapított tényállást, mely tények tekintetében a kétség fel sem merülhetett, mert a személyi bizonyítékok mellett teljesen objektív tárgyi bizonyítékok is az elsőfokú bírósági álláspontot támasztották alá.

[28] A vádlott általi telefonhívás kapcsán is olyan mérlegelésen alapul a tényállás, mely alappal nem támadható és ezt a mérlegelést a másodfokú bizonyítás is megerősítette. Ha a vádlott esetleg maga is telefonált, melyet egyébként maga vitatott a nyomozás kezdetén, vagy próbálta a vérzést elállítani, e tevékenység sem jelent önkéntes eredményelhárítást, mert

nem a vádlotti segítségkérés vagy segítségnyújtás volt az eredményt elhárító okozati folyamat kezdete és fontos része sem. Az pedig alapvető feltétele az ügyész által hivatkozott jogintézmény alkalmazásának, hogy a vádlotti tett közvetlen vagy közvetett oksági kapcsolatban álljon az eredmény elmaradásával, erre pedig nincs tényadat.

[29] Az elsőfokú bíróság bár nem tért ki rá, de értékelte tanúvallomásait is, így e tanú előadása sem dönthette meg az elsőbírósági bizonyíték-értékelést. A tényállás megalapozottsága, vagy megalapozottá tétele esetén nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére és a tényállás megváltoztatására még a vádlott javára sem.

[30] Összegezve: a vádlott cselekményének emberölés büntette kísérleteként minősítése törvényes.

[31] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket nagyrészt helyesen feltárta. További, kisebb nyomatékú enyhítő körülmény, hogy a vádlott a késsel önmagát is megsebezte és megsérült. Emellett jelentősen enyhít a cselekmény kísérleti szakban maradása és a sérülés közvetett életveszélyes jellege is. A ténybeli beismerés (első nyomozási vallomás) kisebb nyomatékú enyhítő tényező, mert a vádlott nem tett feltáró vallomást és egyes vallomásai szerint vétlen volt a sérülés okozás. Nagy hatású súlyosító körülmény azonban a hasonló jellegű, családban elkövetett élet elleni bűncselekmények elszaporodott volta a régióban és országos szinten is.

[32] A bűnösségi körülmények indokolt helyesbítésétől függetlenül a törvényszék a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló, tetтарыыыы, az egyéniesítést is kifejező büntetést szabott ki. A cselekmény kísérleti stádiuma miatt az elsőfokú bíróság indokoltan tért el a büntetési tétel középértékétől az alsó határ felé, és a szabadságvesztéssel mindenben arányos a mellékbüntetés mértéke is. A büntetés túl szigorúnak nem tekinthető, a tartam csökkenésére, különösen enyhítő szakasz alkalmazására nem volt alap, ezért a védelmi perorvoslat az enyhítésre irányulóan sem volt alapos.

[33] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára, a letartóztatásban töltött idő beszámítására, valamint a bűnjelekre és a bűnygyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is törvényesek. Az elkövetés eszköze a bizonyítás tényadatai szerint a vádlott és a sértett élettársi viszonya alatt közösen vitt háztartás használati tárgya volt, közös tulajdonuknak tekinthető, ekként azt a törvény kötelező rendelkezése értelmében valóban el kellett kobozni, kiadására nem nyílhatott lehetőség.

[34] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet az indokolás kiegészítésével a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[35] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült és a bűnösnek kimondott vádlottat terhelő bűnygyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke-előadó bíró, Dr. Nagy Éva sk. bíró, Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 13.B.3/2022/11. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.325/2022/13. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. szeptember 22.

Dr. Háger Tamás sk.

a tanács elnöke